

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 2 • Δεκέμβριος 2012 - Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2013

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

• **Κείμενο Α΄:** Ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ
Ἐλπίδα καὶ Ὅραμα

• **Κείμενο Β΄:** Θεομίσητο τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως
Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαγρυπνοῦμε, ὥστε νὰ μὴν κρίνουμε κανένα

• **Κείμενο Γ΄:** Καρδιακὴ/Νοερὰ Προσευχὴ καὶ πνευματικὸς Πατέρας

Ἡ Εὐχὴ μέσα στὸν κόσμο

• **Κείμενο Δ΄:** 10 δῶρα ποὺ δὲν κοστίζουν τίποτε, παρὰ μόνο προσευχὴ καὶ καλὴ διάθεση
Δέκα Ἐντολές, γιὰ τὴν ἀρμονοικὴ συμβίωσι μὲ τοὺς ἄλλους

• **Κείμενο Ε΄:** Τὰ πονηρὰ πνεύματα φοβοῦνται τὴν Θεοτόκο
Ἡ καθαρὴ Ἐξομολόγησι

• **Κείμενο ΣΤ΄:** Δύο πολὺ οἰκοδομητικὲς Ἀποκαλύψεις
Ἡ πραγματικὴ Μετάνοια

• **Κείμενο Ζ΄:** Ὁ πόλεμος τῶν αἰσχρῶν λογισμῶν
«Ἦμον μέσα στὴν καρδιά σου...»

• **Κείμενο Η΄:** Ἡ Δύναμη τῶν Ἁγίων Εἰκόνων
Ὁ δαίμονας μισεῖ τὴν προσκύνησίν Του

Ἐγκύκλιος

ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ

Ἐλπίδα καὶ Ὅραμα

*Ἀπὸ τὸ Μυστήριον τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου,
στὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος*

Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

Δόξα καὶ εὐχαριστία στὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα!..

Ἡ Καλὴ Εἶδησις, τὸ Χαρμόσυνο Ἄγγελμα, τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος Σὰρξ Ἐγένετο, συνεχῶς ὁμολογούμενο, διαρκῶς κηρυττόμενο, ἀδιαλείπτως ἀναγγελλόμενον, ἀνανεώνει τὴν Ἐλπίδα μας, ἀνακαινίζει τὸ Ὅραμά μας.

Γιατί, ἄρα γε;...

Διότι, τὸ ἕνα Μυστήριον μᾶς ὁδηγεῖ στὸ ἄλλο Μυστήριον... Ἡ Σάρκωσις τοῦ Λόγου –τὸ πρῶτον Μυστήριον, μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν Ἁγίαν Τριάδα –τὸ δεύτερον Μυστήριον.

* * *

Σήμερα, μᾶς ἀποκαλύπτεται, ὅτι **Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη**, δηλαδή δὲν εἶναι μία Μονάδα, δὲν εἶναι ἓνα Πρόσωπο μόνο Του· ἀλλά, εἶναι μία Ἐνωση Προσώπων, μία Κοινότητα Τριῶν Θεῶν Προσώπων, μία Κοινωνία Ἀγάπης.

Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει μόνον Ἀγάπη, ἀλλὰ εἶναι ἡ Ἴδια ἡ Ἀγάπη, εἶναι Ἀυτο-αγάπη, εἶναι ἡ Πηγή τῆς Ἀγάπης, εἶναι ἓνα Πέλαγος μιᾶς οὐσιώδους καὶ φυσικῆς Ἀγάπης, ἔχει κυρίως καὶ ἀληθῶς καὶ κατ' οὐσίαν τὴν Ἀγάπη.

Καὶ ὅταν μᾶς ἀποκαλύπτεται, ὅτι **«Ὁ Θεὸς Ἀγάπη Ἔστιν»**, ἐννοεῖται ὅτι ὅλη κοινῶς ἡ Ἀγία Τριάς εἶναι καὶ ὀνομάζεται Ἀγάπη· καὶ ὅτι τὰ Πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος εἶναι ἐνωμένα καὶ συνάπτονται καὶ ἀλληλοπεριχωροῦνται ἀσυγχύτως, τόσο λόγῳ τῆς μιᾶς Ἀυτῶν Οὐσίας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν οὐσιώδη αὐτὴν Ἀγάπη.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ Μεγάλῃ Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ Καλὸ Ἄγγελμα, ἀνανεώνει πρωτίστως **τὴν Ἐλπίδα μας**: ὁ Θεὸς ὡς Ἀγάπη συνέχει καὶ συντηρεῖ καὶ ὀδηγεῖ καὶ ἐλκεί τὰ πάντα στὸν Ἐαυτὸ Του συνεχῶς· δὲν λησιμονεῖ τὴν Δημιουργία Του καὶ ἐμᾶς τὰ πλάσματά Του, ἀλλὰ φροντίζει καὶ προνοεῖ διαρκῶς νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ σὲ κοινωνία μεταξύ μας καὶ μετ' Ἐκεῖνον, σὲ κοινωνία κατ' εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

* * *

Αὐτὴ ἡ Καλὴ Εἶδησις, αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀνανεώνει ἐπίσης **τὸ Ὁραμά μας**, τὸ ὁποῖο κινδυνεύει νὰ ξεθωριάσῃ μέσα στὴν πεζότητα τῆς καθημερινότητος, παρὰ τὴν λειτουργικὴ προτροπή: «**Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν καὶ κοινωνήσωμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον!**»!...

Μόνο ἂν μείνουμε ἐν τῇ Ἀγάπῃ· μόνο ἂν

ἔχουμε Ἀγάπη μεταξύ μας· μόνο ἂν βιώνουμε μία κοινωνία Ἀγάπης· μόνο ἂν εἴμεθα ἐνωμένοι καὶ ἀλληλο-περιχωρούμενοι· τότε μόνο μένουμε ἐν τῇ Ἀγίᾳ Τριάδι καὶ ἡ Ἀγία Τριάς μένει ἐν ἡμῖν· τότε μόνο γινόμεθα Ναὸς καὶ Μονὴ καὶ Κατοικητήριον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τότε μόνο ἐκπληρώνεται ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ μας, «**ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, καθὼς Σὺ, Πάτερ, ἐν Ἐμοὶ κάγω ἐν Σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν!**».

Ἐλπίδα καὶ Ὁραμα!... Μὴν ἐπιτρέψουμε νὰ συσκοτισθῇ καὶ χαθῇ ἡ Ἐλπίδα μας καὶ τὸ Ὁραμά μας μέσα στὰ συντρίμια τῆς ὁποιασδήποτε κρίσεως καὶ δοκιμασίας...

Ἡ Πίστις μας καὶ ἡ Ὁμολογία μας σήμερα καὶ πάντοτε, ὅτι **«Ὁ Λόγος Σὰρξ Ἐγένετο»** καὶ ὅτι **«Ὁ Θεὸς Ἀγάπη Ἔστιν»**, εἶναι τὰ πολυτιμότερα δῶρα στὸν ἑαυτὸ μας καὶ στοὺς Ἀδελφούς μας, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναγεννοῦν καὶ μᾶς ἐνώνουν ἀλληλο-περιχωρητικά.

* * *

Οἱ εὐχές τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, μετὰ τὴν πρεσβεΐαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, εἶθε νὰ μᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προστατεύουν, ὥστε νὰ δίδουμε μία συνεπῆ μαρτυρία γιὰ τὴν Χριστοποίησιν τοῦ Ἀνθρώπου, γιὰ τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς Συναντήσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸν Ἄνθρωπον, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

† **Ἁγία Γέννησις**
τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2012

Ταπεινὸς εὐχέτης
πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κόριό μας

Ὁ Ἐπίσκοπος

† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανὸς

Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Θεομίσητο
τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως

**Εἶναι ἀνάγκη
νὰ ἐπαγρυπνοῦμε,
ὥστε νὰ μὴ κρίνουμε
κανένα ***

Ληγήθηκε κάποιος Γέροντας
τὸ ἐξῆς:

«Όταν ἔμενα κάποτε στὴν ἀπόμακρη ἔρημο, ἦρθε ἕνας Ἀδελφός ἀπὸ τὸ Μοναστήρι γιὰ νὰ με ἐπισκεφθεῖ. Τὸν ἐρώτησα λοιπόν, πῶς εἶναι οἱ Πατέρες καὶ μοῦ εἶπε· Καλὰ με τὶς εὐχές σας.

Τὸν ἐρώτησα ἐπίσης γιὰ ἕναν Ἀδελφὸ ποῦ εἶχε κακὴ φήμη. Καὶ μοῦ εἶπε καὶ αὐτός: Εἰλικρινὰ σοῦ μιλῶ, πάτερ, δὲν ἀπαλλάχθηκε ἀκόμη ἀπὸ αὐτὰ ποῦ τοῦ ἀποδίδουν.

Μόλις τὸ ἄκουσα αὐτό, εἶπα: «**Οὐφ!**»· καὶ λέγοντας τὸ «**οὐφ**», ἔπεσα σὲ μιὰ κατάσταση σὰν σὲ ὕπνο καὶ ἔκσταση.

Καὶ βλέπω τὸν ἑαυτό μου νὰ στέκεται μπροστὰ στὸν ἱερὸ Τόπο τοῦ Κρανίου καὶ τὸν Κύριο σταυρωμένο ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές.

Ὅρμησα λοιπόν νὰ Τὸν πλησιάσω καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσω. Ἀλλὰ μόλις εἶδε ὁ Κύριος τὴν κίνηση αὐτή, ἔδωσε ἐντολὴ μὲ ὑψωμένη τὴ φωνὴ στοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους ποῦ παραστέκονταν καὶ τοὺς εἶπε: «**Πετάξτε τὸν ἔξω αὐτόν, γιατί εἶναι πολέμιός μου (ἀντίχριστός μοί ἐστι). Προτοῦ ἐγὼ κρίνω τὸν Ἀδελφό, αὐτός τὸν κατεδίκασε**».

Καθὼς μ' ἔδιωχναν καὶ πῆγα νὰ βγῶ ἀπ' τὴν πόρτα, σκάλωσε τὸ ράσο μου καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πάνω του. Τὸ ἄφησα αὐτὸ ἐκεῖ κι ἐκείνη τὴν στιγμή ξύπνησα.

Καὶ εἶπα στὸν ἐπισκέπτη μου: Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι κακὴ γιὰ μένα. Γιὰ ποιὸν λόγο, πάτερ; ρώτησε αὐτός. Καὶ τότε τοῦ διηγήθηκα αὐτὰ ποῦ εἶδα καὶ πρόσθεσα: **Τὸ ράσο μου σημαίνει τὴν σκέπη τοῦ Θεοῦ ποῦ εἶχα καὶ τὴν στερήθηκα.**

Καὶ ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μάρτυς μου ὁ Κύριος τῆς δόξης, ἔκανα ἑφτὰ χρόνια περιπλανώμενος στὴν ἔρημο, χωρὶς νὰ γευθῶ ψωμί, κάτω ἀπὸ στέγη δὲν μπῆκα οὔτε συνάντησα ἄνθρωπο· ἕως ὅτου εἶδα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο νὰ δίνει τὴν ἄδεια ὁ Κύριος νὰ μοῦ ἐπιστραφεῖ τὸ ράσο μου».

Ἐμεῖς ὅταν ἀκούσαμε αὐτὰ γιὰ τὸν θαυμάσιο αὐτὸν Γέροντα, εἶπαμε: «Εὰν καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ δίκαιος μόλις καὶ μετὰ βίας σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς πῶς θὰ τολμήσει νὰ ἐμφανισθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;».

(*) Τὸ Μέγα Γεροντικόν, τ.Β', Κεφάλ. Θ', § 52, σελ. 508-511, ἐκδόσεις Γυναικείου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1995. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Καρδιακή/Νοερά Προσευχὴ
καὶ πνευματικὸς Πατέρας

**Ἡ Εὐχὴ
μέσα στὸν κόσμo ***

Σὲ κάποια πόλι τῆς Πελοποννήσου, συναντήθηκα κάποτε μ' ἕναν Χριστιανό, περίπου 32 ἐτῶν, ποῦ μοσχόμυριζε κάτι σὰν δεντρολίβανο.

Καὶ ἡ ἔκπληξις μου μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἄρχισε νὰ μοῦ μιλήσει γιὰ τὴν Εὐχὴ, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», διαπιστώνοντας ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο ἡ ἄρρητος εὐωδία τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Γιὰ τὸ κομποσκοῖνι καὶ τὴν Εὐχὴ εἶχε μάθει πρὶν ἀπὸ χρόνια στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀπὸ τότε τὴν ἔλεγε ἀσταμάτητα, μέρα-νύκτα, καὶ πολλές φορές χωρὶς διακοπὴ ἀκόμα καὶ τὶς νύκτες. Ἡ Εὐχὴ ἀναπληροῦσε καὶ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ ὕπνου του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε πνευματικὴ καὶ νοερά μέσα στὴν καρδιά του καὶ ἀπολάμβανε τὸ μεγαλεῖο τῆς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐρμηνεύσει τὸ πῶς λέγεται μέσα του ἡ Εὐχὴ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μὲ πολλὴ γλυκύτητα καὶ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν λέγει συνειδητὰ εἴτε προφορικὰ εἴτε μὲ τὸν ἐνδιάθετο λόγο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς πνευματικῆς προσευχῆς καὶ εἰδικώτερα τῆς Νοεράς λεγομένης Προσευχῆς.

Κάποτε, σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση, ἀλλοιώθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ὥστε... (ὅπως χαρακτηριστικὰ μοῦ εἶπε):

- **Ξέχασα** τὸν ἑαυτό μου, ἦτο σὰν νὰ χάθηκα καὶ ἀπροσδόκητα αἰσθάνθηκα πὼς ἡ ψυχὴ μου ἦτο μέσα στὰ ἀνοικτὰ χέρια τοῦ Πνευματικοῦ μου, τοῦ πατρὸς Γ.Κ., ὁ ὁποῖος προσήυχετο μπροστὰ σ' ἓναν οὐράνιο ὀλόλαμπρο θρόνο, πού εἶχε πολὺ Φῶς καὶ Δόξα Θεοῦ.

- **Σὲ λίγο** -δὲν ξέρω πότε- αὐτὸ τὸ οὐράνιο Φῶς ἔλουσε καὶ τὸν Πνευματικό μου καὶ τὸν λάμπρυνε τόσο πολὺ, πού εἶχα τὴν αἴσθησι ὅτι ἔκλεισα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου. Πὼς ἔβλεπα καὶ πὼς τὰ ἔκλεισα, δὲν ξέρω.

- **Σφιχταγκαλιασμένη** καθὼς ἦτο ἡ ψυχὴ μου μετὸν Πνευματικό μου, τὸν ἄκουσα νὰ προσεύχεται στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γιὰ μένα. Δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἐν τούτοις, ἐνοιωθα αὐτὴν τὴν ὑπέρλαμπρη φωτοχυσία νὰ με πλημμυρίζη, νὰ με λούζη κυριολεκτικὰ, νὰ με γεμίζη ἀπὸ χαρὰ, εὐτυχία, εἰρήνη, θαυμασμό, ἀγαλλίασι...

- **Κάποτε** συνῆλθα. Ἔνοιωθα νὰ μὴν πατῶ στὴν γῆ καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Ὄνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ λέγεται ἀπὸ μέσα μου ἀπειρες φορές: «Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου...».

- **Τρεῖς-τέσσερις** ἡμέρες οὔτε ἔφαγα οὔτε ἤπια σταγόνα νερὸ οὔτε κοιμήθηκα, μόνο ἀπελάμβανα ἀδιάλειπτα μιὰ οὐράνια εὐτυχία, πού δὲν περιγράφεται. Τὰ δὲ δάκρμά μου ἔτρεχαν σὰν ποτάμι συνεχῶς καὶ ἦσαν γλυκύτατα...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, σελ. 77, Πειραιᾶς 2007. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

10 δῶρα πού δὲν κοστίζουν τίποτε, παρὰ μόνο προσευχὴ καὶ καλὴ διάθεση

Δέκα Ἐντολές, γιὰ τὴν ἀρμονικὴ συμβίωση μετὸς ἄλλους

1. Πάρε τὴν πρωτοβουλία νὰ συζητᾶς μαζί τους!
 - Ἀκόμη καὶ ἓνας θερμὸς χαιρετισμὸς εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικός!
2. Νὰ χαμογελᾶς ὅταν τοὺς συναντᾶς!
 - Ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ κατσούφιασμα χρειάζεται 72 μῦς, ἐνῶ τὸ μειδίαμα μόνο 14!
3. Νὰ τοὺς ἀποκαλεῖς μετὸ ὄνομά τους!
 - Ἡ γλυκύτερη λέξη γιὰ τὸν καθένα εἶναι τὸ ὄνομά του!
4. Νὰ φέρεσαι φιλικὰ καὶ νὰ εἶσαι πρόθυμος νὰ βοηθήσεις!
 - Ἄν θέλεις φίλους πρέπει νὰ εἶσαι πρῶτα φίλος!
5. Νὰ δείχνεις ἐγκαρδιότητα!
 - Νὰ μιλᾶς καὶ νὰ ἐνεργεῖς γιὰ νὰ δείχνεις στοὺς ἄλλους τὴν εἰλικρίνειά σου!
6. Νὰ ἐνδιαφέρεσαι πραγματικὰ γι' αὐτούς!
 - Δεῖξε ἔμπρακτα ὅτι τοὺς νοιάζεσαι καὶ τοὺς ὑποστηρίζεις! Δῶσε τους προσοχή!
7. Νὰ τοὺς λές πάντα ἓνα καλὸ λόγο!
 - Μιὰ αὐθεντικὴ φιλοφρόνηση, ἓνα "ἀνέβασμα" τοῦ ἄλλου, δημιουργοῦν μιὰ οὐσιαστικὴ σχέση!
8. Νὰ δείχνεις πάντα κατανόηση!
 - Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν πάντα τρεῖς ἀπόψεις σὲ κάθε θέμα: ἡ δικιά σου, ἡ δικιά του καὶ ἡ σωστή!
9. Νὰ τοὺς ἀγαπᾶς πραγματικὰ!
 - Μὲ λόγια καὶ μετ' ἔργα, χωρὶς νὰ περιμένεις ἀνταλλάγματα!
10. Νὰ φέρεσαι μετὰ ταπεινοφροσύνη!
 - Ἐναν ταπεινὸ καὶ σεβαστικὸ ἄνθρωπο ὅλοι τὸν ἀγαπᾶνε!

Τὰ πονηρὰ πνεύματα
φοβοῦνται τὴν Θεοτόκο

Ἡ καθαρή Ἑξομολόγηση *

Ο γιαντρός Μιχαήλ Ἰγκόροβιτς παλιότερα φρόντιζε τὸν Γέροντα Γαβριήλ. Ἦταν ἄνθρωπος πού ποτε δὲν τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας. Γιὰ ὅλα τὰ θέματα πού γίνονται στὴ ζωὴ εἶχε καὶ κάποια «φυσικὴ» ἐξήγηση.

Ο Γέροντας Γαβριήλ ἐρώτησε κάποτε τὸν γιαντρὸ Μ.Ι.Φ.:

- Πιστεύεις στὴν ὕπαρξη τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τῶν δαιμόνων;

- Καλὰ... τὸ ξέρεις... Πιστεύω πολὺ λίγο.

- Σὲ παρακαλῶ: Πρὶν κάνεις ὀτιδήποτε ἄλλο ἐξέτασέ με γιὰ νὰ διαπιστώσεις ἂν διανοητικὰ εἶμαι φυσιολογικὸς ἄνθρωπος.

Ο γιαντρός χαμογέλασε καὶ εἶπε πὼς βρῆκε τὸν π. Γαβριήλ ἀπόλυτα ὑγιή, «σώας ἔχοντα τὰς φρένας». Τὸ σῶμα ὅμως καὶ ἰδιαίτερα ἡ καρδιά ἔχουν πολὺ μεγάλη ἀδυναμία.

Ωραία, συνέχισε ὁ π. Γαβριήλ. Σήμερα στίς ἕξι ἢ ὡρα τὸ βράδυ λοιπόν, ἡ ἀναπνοή μου δυσκόλεψε. Ἐνῶ βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἐμφανίστηκαν μπροστά μου κάποια πονηρὰ πνεύματα, δαίμονες...

- Μὰ αὐτὸ εἶναι παραισθήση,... διέκοψε ὁ γιαντρός.

- Ἐγὼ νομίζω ὄχι. Ἦταν δαίμονες, γιατί με πίεζαν καὶ μοῦ ἔλεγον: «Δὲν ὑπάρχει Θεός. Εἶσαι δικός μας, θὰ πεθάνεις».

- Ὅχι, δὲν εἶμαι δικός σας,... τοὺς ἀπάντησα, δὲν θὰ πεθάνω. Πιστεύω πὼς ὁ Χριστὸς θὰ με πάρει κοντά Του.

Αὐτοὶ γέλασαν: «Χά, χά, χά. Οὔτε αὐτὸς οὔτε Θεὸς ὑπάρχει».

«Ἄν δὲν ὑπάρχει Θεός, τότε ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς σας;... τοὺς ἀπάντησα. Ἐσᾶς ποιὸς σᾶς ἔφτιαξε; Ἄν δὲν ὑπάρχει Θεός, τότε δὲν ὑπάρχετε οὔτε καὶ σεῖς. Εἶστε ψεῦτες! Εἶστε τὸ ψέμμα προσωποποιημένο, εἶστε διάβολοι!!! Φύγετε μακριὰ ἀπὸ μένα. Ἐγὼ πιστεύω στὸν Θεὸ καὶ Αὐτὸς θὰ με σώσει!».

«Χά, χά, χά... Ποῦ θὰ πᾶς; Θὰ δοῦμε. Εἶσαι ἁμαρτωλός!», ἀντέτειναν ἐκεῖνοι.

«Ναί, ἀπάντησα, εἶμαι ἁμαρτωλός, ἐσεῖς μὲ παρακινεῖτε. Ὅμως μετάνιωσα, ἐξομολογήθηκα στὸν πνευματικὸ μου καὶ οἱ ἁμαρτίες μου συχωρέθηκαν».

«Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ μετάνοιά σου δὲν ἦταν καθαρὴ. Ἐφερνες πότε τὴ μιὰ δικαιολογία καὶ πότε τὴν ἄλλη γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖς στὸν Πνευματικὸ σου».

«Αὐτὸ ὅμως, ἐπέμεινα, καὶ ἂν ἦταν ἔτσι, ἦταν ἀπὸ ντροπὴ. Μὲ τὴ συναίσθηση ὅτι ἡ ἁμαρτία μου ἦταν πολὺ μεγάλη ντροπέμουν. Ἡ ντροπὴ αὐτὴ ὅμως καὶ ὁ φόβος προέρχονταν ἀπὸ σᾶς τοὺς δαίμονες πού προσπαθοῦσατε νὰ με διατηρήσετε θύμα σας καὶ νὰ με καταστρέψετε. Καὶ τώρα ἤρθατε γιὰ νὰ με τρομάξετε. Δὲ θὰ τὰ καταφέρετε ὅμως. Πιστεύω καὶ ὁμολογῶ τὸν

Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού

«ἦλθε εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ» (Α' Τιμόθ. α' 15).

Μετὰ ἄρχισα νὰ προσεύχομαι καὶ νὰ φωνάζω στὸν Κύριο: «Κύριε, σῶσε με».

Οἱ δαίμονες ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ με πειράζουν. «Χά, ἀκούς τι λές; Τί μπορείς νὰ ἐλπίζεις πὼς θὰ κερδίσεις, ἁμαρτωλέ;».

Ἐγὼ ξαναπροσευχήθηκα: «Ὅσοι τοῦ Θεοῦ, βοηθεῖστε με ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὶς συκοφαντίες καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων».

Οἱ δαίμονες ἀπὸ τὴν ἄλλη μοῦ φώναζαν: «Ὅχι, ὄχι, θὰ χαθεῖς!!!».

«Ὅχι, κραυγάζα ἐγώ. Ἀκόμα εἶμαι στὸ σῶμα μου. Μπορῶ νὰ μετανοήσω. Δὲ θὰ χαθῶ».

Τότε ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ μοῦ ἀποκαλύπτουν ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου, ἀκόμα καὶ αὐτὲς πού ἐγὼ δὲν τὶς εἶχα λογαριάσει γιὰ ἁμαρτίες. Μοῦ τὶς ἐδειχναν ὅλες. «Ὅριστε, ἐδῶ εἶναι. Τὶς βλέπεις; Δὲν εἶναι αὐτὲς οἱ ἁμαρτίες σου; μὲ κατηγοροῦσαν συνέχεια οἱ ἀκάθαρτοι. Καὶ οἱ ὄσιοί σου ἴδιοι μὲ σένα ἦταν. Ἄμαρτωλοὶ ἦταν καὶ αὐτοί».

Σὰν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τοὺς εἶπα μὲ παρρησία: «Τί; Οἱ Ἅγιοι ἦταν ἁμαρτωλοὶ σὰν καὶ μένα; Αὐτοὶ σώθηκαν. Λοιπόν, γιατί δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ γιὰ μένα; Εἶμαι ἀκόμα στὸ σῶμα μου καὶ μπορῶ νὰ μετανοήσω. Ὅχι, εἶμαι ζωντανός, ὑπάρχει σωτηρία γιὰ μένα!».

Τὴν στιγμή αὐτὴ νικήθηκαν οἱ δαίμονες.

Θυμήθηκα πὼς παλιότερα εἶχα προσευχηθεῖ στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ προστατέψει τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ὅταν πιά δὲ θά ᾗχω δύναμη νὰ προσεύχομαι. Ἔτσι τότε ἦρθε στὸ νοῦ μου ἡ παλιά μου ἐκείνη παράκληση καὶ γύρισα μὲ δάκρυα στὴν μεσίτρια ὅλων τῶν θλιβομένων: «Δέσποινά μου!... Τώρα εἶναι ἡ ὥρα νὰ μὲ προστατέψεις ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις. Σοῦ τὸ ᾗχω ζητήσει αὐτό...».

Ἐκείνη τὴν στιγμή οἱ δαίμονες τρομοκρατήθηκαν καὶ φώναζαν ὅλοι μαζί: «Πᾶμε».

Καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν πρὸς τὴν ἔξοδο. Στὸ τραπέζι αὐτὸ πού βλέπεις ἦταν ἓνα κινέζικο πιάτο. Τὸ ἄρπαξαν οἱ δαίμονες καὶ τὸ πέταξαν μ' ὅλη τους τὴν δύναμη στὸ δάπεδο. Ἔγινε χίλια κομμάτια.

Λοιπόν, τί ἔχεις νὰ πῆς γι' αὐτά, Μιχαὴλ Ἰγκόροβιτς, ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑλικὴ μαρτυρία; Καὶ θὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἀκόμα: Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰωσήφ, ὁ διακονητῆς μου, καὶ εἶδε τὰ κομματάκια ἀπὸ τὸ πιάτο μὲ ρώτησε: «Τὸ πιάτο βρέθηκε στὸν δρόμο κανενός; Ποιὸς ἦταν ἐδῶ;».

Ὁ γιατρός τὰ ᾗχασε, ἦρθε σὲ ἀμηχανία.

- Βέβαια, εἶπε, αὐτὸ εἶναι κάπως ἀσυνήθιστο... Αὐτὸ δὲν εἶναι παραίσθηση.

* * *

Ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ δαίμονες ὁ π. Γαβριὴλ κάλεσε ἀμέσως τὸν Πνευματικὸ του, τὸν π. Ἐπιφάνιο. Μὲ τὶς νωπὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὶς φοβερὲς εἰκόνες τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν του, αὐτῶν πού τοῦ ἦταν γνωστὲς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων πού τοῦ φανέρωσαν οἱ δαίμονες, μετάνιωσε καὶ ἐξομολογήθηκε καθαρὰ.

Ἀργότερα ὁ π. Γαβριὴλ ἔλεγε πὼς ἂν δὲν εἶχε πίστη στὸ Σωτῆρα ἢ ἂν ἡ πίστη του εἶχε κλονιστεῖ, σίγουρα θὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸν φόβο τῶν δαιμόνων. Ἡ σταθερὴ πίστη του στὸν Κύριο ὅμως τὸν προστάτεψε καὶ τὸν ἔσωσε. **Καὶ μόνο πού ἄκουσαν τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας οἱ δαίμονες ἐξαφανίστηκαν τρομαγμένοι, βρίζοντας καὶ βλασφημώντας.** Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ συνέργησαν καὶ αὐτοὶ ἔστω καὶ ἀθέλητα ν' ἀπαλλαγεῖ ὁ π. Γαβριὴλ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του καὶ νὰ εἰρηνέψει, νὰ γίνεῖ ἡρεμὸς καὶ χαρούμενος.

* * *

Ἡ ἐμφάνιση τῶν δαιμόνων ἔκανε τὸν π. Γαβριὴλ πιὸ προσεχτικὸ. Παρατηροῦσε πιά κάθε

λογισμό πού ἦταν ἀντίθετος στὴν σωτηρία του.

Μὲ τὸ φωτισμὸ πού τοῦ ἔδινε ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ του καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας Πρόνοιας, ἔβλεπε καθαρὰ τὶς κινήσεις τοῦ νοῦ του καὶ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς πού τοὺς θεωροῦσε ἐχθροὺς του καὶ τοὺς καταδίωκε στὴν γένεσή τους ἀκόμα, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀκόμα καὶ μὲ τὴν προσβολὴ ὅμως τῶν λογισμῶν αὐτῶν διέκρινε μιὰ ἐνδειξὴ τῆς ἀδυναμίας του. Ἐκλαιγε, μετανοοῦσε πάλι καὶ πάλι ὡς τὸν θάνατό του. «Ἡ μετάνοια εἶναι δῶρο Θεοῦ» ἔλεγε.

Ταυτόχρονα ἡ ἀπαίσια ὄψη τῶν δαιμόνων καὶ ἡ τρομερὴ ἐντύπωση πού τοῦ ἄφησαν, λειπούρησαν θετικὰ γιὰ τὸν π. Γαβριὴλ.

Ἀναλογιζόταν τὸν θάνατο καὶ τὸ πέρασμά του στὴν αἰωνιότητα, καθὼς καὶ τὰ βάσανα πού ᾗχε νὰ τραβήξει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ τελώνια.

Πὼς μπορεῖ νὰ προστατευτεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' αὐτά; Πὼς μπορεῖ νὰ λάβει τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, **νὰ ἐνισχυθεῖ ἀπὸ τὶς μεσιτεῖες τῆς Βασίλισσας τῶν Οὐρανῶν; Ἡ Προστασία Της εἶναι τόσο φοβερὴ στοὺς δαίμονες!**

Ὁ π. Γαβριὴλ προσευχόταν καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐλεήσει τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

Σὰν ἀπάντηση στὴν προσευχὴ του ἄρχισε νὰ νιώθει πὼς ἡ πίστη του δυνάμωνε, γέμιζε τὴν ψυχὴ του μὲ χαρὰ καὶ ἐλπίδα γιὰ τὴν σωτηρία του.

Ἡ ἀγάπη μπῆκε στὴν καρδιά του, ἐνιωθε μέσα του μιὰ φλόγα πού δυνάμωνε τὴν προσευχὴ του καὶ ὀδηγοῦσε ὅλες τὶς σκέψεις καὶ τοὺς λογισμοὺς του πρὸς τὸν Θεό.

Ἄν εἶχε ἀνάγκη πιά νὰ προσπαθεῖ γιὰ νὰ μαζεύει τὸν νοῦ καὶ τὶς σκέψεις του. Ἡ ἀγάπη τὸν ὀδηγοῦσε κατ' εὐθείαν στὸν Θεό. Ἔδινε στὰ αἰσθήματά του ἀνυψωτικὴ τάση, στὸν νοῦ του δύναμη θεωρίας, πού ἐλεύθερα καὶ ἀδίαστα τὸν ὀδηγοῦσαν ν' ἀνέβει στὰ οὐράνια.

«Ἀργότερα μὲ καταλάμβανε φοβερὸ δέος», ἔγραφε ὁ π. Γαβριὴλ.

(*) Πέτρου Μπότση, Γέροντας Γαβριὴλ ὁ Ἀναχωρητής, σελ. 125-129, Ἀθήνα 1998. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Δύο οικοδομητικές Αποκαλύψεις

Ἡ πραγματικὴ Μετάνοια*

Μία ἡμέρα, ὁ Στάρετς Ζαχαρίας προσκάλεσε τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ φᾶνε μαζί του στὴν ἴδια τράπεζα, ἀλλὰ ξαφνικὰ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

«Νά, τὴν Πελαγία μου! Πῶ, πῶ, πῶς μετανοεῖ, πῶς με παρακαλεῖ νὰ τῆς συγχωρέσω τὶς ἁμαρτίες. Καὶ πόσα δάκρυα!

Περιμένετε, παιδιά μου, ἀφήστε τὸ φαγητό σας καὶ προσευχηθῆτε μαζί μου».

Ὁ Στάρετς πήγε στὴν γωνία μπροστὰ στὶς Εἰκόνες, διάβασε μιὰ συγχωρητικὴ Εὐχή καὶ εὐλόγησε τὴν μετανοοῦσα πνευματικὴ κόρη του.

- «Ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τώρα καὶ μετανοεῖ, πάτερ;»

- «Στὸν βορρᾶ εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμή. Ὅταν φθάσῃ ὡς ἐδῶ, θὰ τὴν ἐρωτήσω γιὰ τὴν μετάνοιά της. Σημειώστε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα».

• **Καὶ** πράγματι, ἡ Πελαγία ἔφθασε στὴν πατρίδα της μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες καὶ εἶπε στὸν Γέροντα πόσο βαθιὰ εἶχε μετανοήσει καὶ ἔκλαψε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γέροντα νὰ τὴν συγχωρέσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πού ἐκεῖνος τῆς εἶχε διαβάσει τὴν συγχωρητικὴ Εὐχή.

Ἐπῆρξε καὶ μιὰ ἄλλη παρόμοια περίπτωση μετὰ δυὸ κυρίες.

Πήγαιναν στὸ κελλί τοῦ Γέροντος καὶ ἡ μία ἀπ' αὐτὰς **μετανοοῦσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες της σὲ κάθε βῆμα τοῦ δρόμου:**

«Κυριέ μου, πόσο ἁμαρτωλὴ εἶμαι! Ἔχω τοῦτο καὶ ἐκεῖνο, στὰ ὁποῖα ἔσφαλα, κάποιον ἔκρινα, συγχώρησέ με, Κύριε...», καὶ ἡ καρδιά της καὶ ὁ νοῦς της εἶχαν ριχθῆ στὰ πόδια τοῦ Κυρίου. «...Συγχώρησέ με, Κύριε, καὶ δώσε μου δύναμη νὰ μὴ Σὲ ξαναπροσβάλλω. Συγχώρησέ με, Κύριε...»

Ἀπὸ τὴν σκέψη της πέρασε ὁλόκληρη ἡ ζωὴ της **καὶ συνέχεια μετανοοῦσε ἔντονα.**

• **Ἡ ἄλλη** γυναίκα ὅμως ἦταν ἡρεμὴ καθὼς πήγαινε στὸν Γέροντα.

«Θὰ φθάσω», ἔλεγε μέσα της, «θὰ ἐξομολογηθῶ, θὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἔνοχη γιὰ ὅλα καὶ αὐριο θὰ κοινωνήσω, ἀλλὰ τώρα πού περπατῶ στὸν δρόμο, νὰ σκεφθῶ, τί ὕφασμα θὰ ἀγοράσω γιὰ τὸ φόρεμα τοῦ κοριτσιοῦ μου, τί χρῶμα νὰ διαλέξω πού νὰ πηγαίνῃ με τὸ πρόσωπό της...».

Τέτοιες καὶ ἄλλες παρόμοιες κοσμικὲς σκέψεις ἀπασχολοῦσαν τὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό τῆς δευτέρας κυρίας.

Μπήκαν μέσα στὸ κελλί τοῦ πατρὸς Ζαχαρίου

μαζί. Στὴν πρώτη ὁ Στάρετς εἶπε:

- «Γονάτισε, θὰ σοῦ διαβάσω ἀμέσως τὴν συγχώρηση γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου».

- «Μά, πάτερ, πῶς μπορεῖτε!... Ἀκόμη δὲν σὰς τὰ ἔχω πει...».

- «Δὲν χρειάζεται νὰ πῆς τίποτε. Ἐλεγεσ ὅλες τὶς ἁμαρτίες σου στὸν Κύριο συνεχῶς... Μετανοοῦσες ἐνῶ ἦσουν στὸν δρόμο καὶ ἐγὼ ὅλα τὰ ἄκουσα· γι' αὐτὸ τώρα θὰ σὲ συγχωρήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐλογία μου νὰ κοινωνήσης αὐριο».

- «Ἐσὺ, ὅμως», ἀπευθύνθηκε ὁ Στάρετς στὴν ἄλλη κυρία μετὰ ἀπὸ λίγες στιγμές, «νὰ πᾶς βεβαίως καὶ νὰ ἀγοράσῃς τὸ ὕφασμα γιὰ τὸ φόρεμα τῆς κόρης σου. Διάλεξε τὸ χρῶμα, ράψε το, κάνε ὅπως θέλεις. **Ὅταν ὅμως ἡ ψυχὴ σου θὰ ἔλθῃ σὲ μετάνοια, ἔλα ξανά νὰ ἐξομολογηθῆς. Τώρα δὲν θὰ σὲ ἐξομολογήσω...».**

(*) Ὁ Στάρετς Ζαχαρίας, Μία ὁσιακὴ μορφή τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, σελ. 107-108, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Κοινοβίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ὁρμύλια 2002. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ὁ πόλεμος τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν

«Ἦμουν μέσα στὴν καρδιά σου...»

Ἐρώτησε κάποιος τὸν Στάρετς Ἀμβρόσιο τῆς Ὀπτινα:

Πάτερ, ὅταν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦ μου αἰσχυροὶ λογισμοί, ἁμαρτάνω;...

• **Ἄκουσε, παιδί μου,...** τοῦ ἀπάντησε ὁ Στάρετς.

Κάποια ἀσκήτρια, ἡ Αἰκατερίνη Σενεῖσκαγια, ἐταλαιπωρεῖτο πολὺ καιρὸ ἀπὸ ἀκάθαρτες σκέψεις. Στὸ τέλος τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ Χριστὸς καὶ ἀμέσως τὶς ἀπεμάκρυνε.

Ποῦ ἦσουν τόσο καιρὸ, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου;... Τὸν ἐρώτησε.

Ἦμουν μέσα στὴν καρδιά σου,... τῆς ἀπάντησε.

Στὴν καρδιά μου;... Μά, ἀφοῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀκάθαρτους λογισμοὺς;...

Ἦμουν στὴν καρδιά σου, γιατί ἐσὺ κανέναν ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς αὐτοὺς δὲν ἀποδέχθηκες. Ἀντίθετα, προσπαθοῦσες νὰ τοὺς διώξεις. Δὲν μποροῦσες νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ὑπόφερες. Ἀγωνίζοσιν ὅμως ἐναντίον τους. Ἔτσι μοῦ παραχωροῦσες μέρος στὴν καρδιά σου...

• **Ποιό** εἶναι λοιπὸν τὸ συμπέρασμα; Ὅταν δὲν συγκατατιθέμεθα στὶς ἄσχημες σκέψεις, δὲν ἔχουμε ἔνοχη.

Ἡ Λύναμη
τῶν Ἁγίων Εἰκόνων

Ὁ δαίμονας
μισεῖ τὴν
προσκύνησὴ
Τους *

Μᾶς διηγήθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς Γέροντες, ὅτι ἔλεγε ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος ὁ Ἡλιώτης πὼς ἦταν κάποιος Ἐγκλειστος στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν στὰ Ἱεροσόλυμα, πολὺ ἀγωνιστής, τὸν ὁποῖο πολεμοῦσε ὁ δαίμονας τῆς πορνείας.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν, καθὼς τοῦ ἔκανε σφοδρὴ ἐπίθεση, ἄρχισε ὁ Γέροντας νὰ χάνει τὸ κουράγιο του καὶ νὰ λέει στὸν δαίμονα:

«Ὡς πότε δὲν ὑποχωρεῖς; Φύγε λοιπὸν, γέρασες μαζί μου».

Τοῦ φαίνεται τότε ὀφθαλμοφανῶς ὁ δαίμονας καὶ τοῦ λέει:

«Ὁρκίσου ὅτι δὲν θὰ πεῖς σὲ κανέναν ὅσα θὰ σοῦ πῶ καὶ δὲν σὲ ξαναπολεμῶ ἄλλο».

Καὶ ὀρκίστηκε ὁ Γέροντας: «Μὰ Αὐτὸν ποὺ κατοικεῖ στοὺς οὐρανοὺς, δὲ θὰ πῶ σὲ κανέναν ὅσα μοῦ πεῖς».

Τοῦ λέει ὁ δαίμονας: «Μὴν προσκυνήσεις αὐτὴν τὴν Εἰκόνα καὶ δὲν σὲ πο-

λεμῶ ἄλλο».

Εἰκόνιζε δὲ ἡ Εἰκόνα τὴν Λέσποινα μας, τὴν ἁγία Θεοτόκο, νὰ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Λέει ὁ Ἐγκλειστος στὸν δαίμονα:

«Ἄφησέ με νὰ τὸ σκεφτῶ».

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα λοιπὸν τὸ γνωστοποιεῖ στὸν ἀββᾶ Θεόδωρο τὸν Ἡλιώτη (ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς τὰ διηγήθηκε), ποὺ κατοικοῦσε τότε στὴν Λαύρα Φαράν. Κι ὅταν ἦρθε αὐτός, τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

Τότε ὁ Γέροντας τοῦ λέει:

«Πράγματι, ἀββᾶ, ἐμπαίχτηκες μὲ τὸ νὰ ὀρκιστεῖς ὁμῶς καλὰ ἔκανες καὶ τὸ εἶπες. Γιατὶ σὲ συμφέρει βέβαια περισσότερο νὰ μὴν ἀφήσεις πορνεῖο σὲ τούτη τὴν χώρα, στὸ ὁποῖο δὲν θὰ μπεῖς, ἀπὸ τὸ νὰ ἀρνηθεῖς νὰ προσκυνήσεις τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό μαζί μὲ τὴ Μητέρα του».

Ἄφοῦ λοιπὸν καὶ μ' ἄλλα λόγια τὸν ἐστήριξε καὶ τὸν ἐνδυνάμωσε, πῆγε στὸν τόπο του.

* * *

Ξαναπαρουσιάζεται τότε ὁ δαίμονας στὸν Ἐγκλειστο καὶ τοῦ λέει:

«Τί συμβαίνει, κακόγερε; δὲν ὀρκίστηκες ὅτι δὲν τὸ λές σὲ κανένα; καὶ πῶς τὰ εἶπες ὅλα σ' ἐκεῖνον ποὺ ἦρθε σὲ σένα; Σοῦ λέω, κακόγερε, πρέπει νὰ κριθεῖς σὰν ἐπίορκος τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως».

Κι ἀποκρίθηκε ὁ Ἐγκλειστος:

«Ὅτι μὲν ὀρκίστηκα καὶ παραβίασα τὸν ὄρκο τὸ ξέρω, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἰδικό μου Δεσπότη καὶ Ποιητὴ τὸν παραβίασα, δὲν θὰ ἀκούσω ὁμῶς ἐσένα. Γιατὶ θὰ ἀπαιτηθεῖ ἀπὸ σένα, σὰν αἷτιο, καὶ τῆς κακῆς συμβουλῆς καὶ τῆς ἐπιορκίας ἡ ἀναπόφευκτη τιμωρία».

(*) Ἰωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφάλ. 45, σελ. 54-55, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος 1983. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

- Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα
- Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@otenet.gr • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 2295022582
- Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ ὀκτῶ γλώσσες: Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανὰ (βλ. www.synodinresistance.org \ Publications_en \ OikodomiParamythia.html) • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ + Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι.